

Mot San Francisco

Roman Romanus & Selling

Clara Clementine
Eliasson

CLARA CLEMENTINE ELIASSON

Mot San Francisco

ROMANUS
& **SELLING**

Till Calle

www.romanusselling.se

ISBN 978-91-89051-33-1

Copyright © Clara Clementine Eliasson 2020

Omslag: Elina Grandin

Tryck: Scandbook UAB, Litauen

Prolog

januari 1979.

– Det ligger döda fåglar under altanen på baksidan.

Polismannen var lång, magen stor och över läppen växte en gles mustasch. Jag tyckte att jag kände igen honom. Kunde föreställa mig hans blick, stirrande som ett förskräckt djur, fokuserad och sedan bortdomnad.

– Döda fåglar under altanen, upprepade jag.

– Brukade hon jaga fåglar?

Det var något med mannens sätt att verka vänlig. Ställa frågor så att någon som jag skulle förstå.

En klar vind blåste in genom dörren, min hand fortfarande stadig på handtaget. Marken var blöt, jorden kunde inte ta emot januarivattnet som störtat från öppna himlar. Jag föreställde mig hur min pappa skulle fortsätta prata om regnet i flera dagar. Beklaga sig, föreslå dränering.

Jag skakade på huvudet som svar, men polismannen fortsatte att fråga, bad mig att gå tillbaka till alla eftermiddagar, timmarna efter skolan. Jag hade ju haft perfekt insyn, deras tomt bredde ut sig som ett slagfält utanför mitt gamla fönster. Det han inte visste var att jag bytt rum avsiktligt, ville inte längre se när hon i tunna underkläder dansade i vattenspridaren som vid torka stod på i skogsbrynet nedanför vår tomtgräns.

Jag var tvungen att tänka länge. Tankarna färgade av torkat

blod. Mindes kvällen innan och hennes bedjande blick mot mig, det röda håret trassligt över axlarna. Hur den blicken byttes ut mot den livlösa för bara några timmar sedan. Blodet som senare färgat det blekgula gräset likt Kaliforniens skymningshimlar, geväret slarvigt slängt under akaciebuskaget. Samma gevär som gjorde att det nu vilade en sorg mellan det som var då och det som skulle bli framtiden.

januari 2019.

När B:s ansikte dök upp på tv:n tidigare ikväll blev jag som vanligt nervös och var därför nära att stänga av. Jag tänkte att det väl skrivits ännu en bok om henne, eller att en ny skolskjutning ägt rum. Men nej, det var varken eller. Bilden av henne uppenbarades på skärmen för att hon var försvunnen.

Tv:n upprepade gång på gång hur farlig hon var och att de som befann sig i Kalifornien skulle vara extra vaksamma. Jag låste genast alla fönster. Stängde ute den svala nattluft som är så ovanlig för den här staden.

Jim har för länge sedan somnat i det som blivit hans rum nu, ute är himlen stum och stjärnlös, vinden sliter i mitt avokadoträd. Skulle ljuden från mina växter dölja ljudet av henne?

*

Jim frågar mig inte om B. Han måste ha läst tidningen eller hört det på radion. När han kommer hem från jobbet har jag hunnit tänka på henne hela dagen. Alla minnen som jag trodde var undanträngda visar sig tydliga och levande trots att jag de senaste fyrtio åren bara tänkt på henne sporadiskt, ibland när någon journalist ringt för att intervjua mig om den där sommaren vi tog en bil. Efter att jag svarat att de måste

misstagit sig, att det såklart finns många med mitt namn i det här landet, har jag försökt förtränga sommaren, eller hela det året, och tänkt att hon inte har något med mig att göra. I alla fall inte längre.

Men nu går det inte. Nu tar minnena och skulden över allting.

Min syn grumlar sig under jakarandaträdet i slutet av gatan när jag om morgonen är på väg mot mataffären. Jag kommer på mig själv med att le när jag sopar upp torkade änglatrum-peter som fallit ner över vår garageuppfart och jag märker att mitt hjärta slår snabbare när jag tänker på henne medan jag plockar övermogna apelsiner.

Allting påminner genast om B, och jag upptäcker att jag inte vill förlora minnet av henne igen. Men hur ska jag fortsätta komma ihåg alla våra minnen om jag inte berättar dem för någon? Hur ska jag bevara alla känslor, alla detaljer, om jag inte skriver ner dem?

När tre dagar har gått och det vassa januariljuset än en gång letar sig in i sovrummet efter en natt utan sömn, låser jag upp fönstren och sätter mig vid datorn. Om det inte finns någon jag kan berätta allt för måste jag skriva ner det. Jag måste skriva historien om henne. Och att börja skriva är att överlåta mig själv till havet, flyta med tidvattnet. Minnena rusar fram likt floder vars fördämningar har brutit.

Berättelsen om B är som en ständig påminnelse om det jag har nu, om den meningslöshet tiden efter henne fört med sig. Som att de kaliforniska vindarna från den sommaren stillnat år för år, att färgerna blekts till någonting betydelselöst.

Vissa stunder har jag förminskat allt, men att inte erkänna minnet av B vore som för jorden att förneka lavendelfälten eller fruktträden.

Det är därför jag måste skriva ner min berättelse om henne. Hon som hette Elisabeth Sumner, men av mig kallades B, hade ljusrött hår och var expert på att göra meningar av ingenting. Finna mening i allting. Hon gjorde mitt liv till ett äventyr när jag trodde att ingenting någonsin skulle hända.

Jag måste berätta om henne och allt vi var med om, eftersom hon i alla andra historier bara har varit den som utförde den där skolskjutningen i San Diego.

Jag måste skriva om min egen skuld som gjorde att hon berövades världen. Och jag ska skriva om henne eftersom hon var så mycket mer. Hon var min flyktväg, min genväg och mina skymningar. Jag måste berätta om gatan där vi kommer ifrån, den utanför San Diego där citrusträden blommade vildsint om vårarna.

Om jag inte skriver ner det nu så kanske jag glömmer det, för den sommar som var då var igår och igår var en evighet sedan och minnen bleknar, ersätts av nya, förändras och späds ut.

Jag letar fram fotografiet hon tog under en av våra första kvällar. Trots att färgen bleknat och filmen blivit repig ser jag det så tydligt; mitt ansikte på ett sätt jag aldrig sett det efter henne, likt ett djur som precis fångat sitt byte.

Det här är inte första gången hon rymt från fängelset, men den här gången har hon varit försvunnen i flera dagar och jag är livrädd. Livrädd att hon ska stå utanför mitt fönster som den där första natten, den första natten hon knackade på och mitt liv började.

I.

våren 1978.

Första gången det knackade på mitt fönster doftade natten av blöta träd. Utanför stod hon. Olik alla jag tidigare drömt om.

När jag öppnade log hon och rörde armarna i ett mönster som nådde över hennes huvud. Nu i efterhand minns jag rörelserna som ett löfte om en natt långt bortom vår gata.

I det svaga skenet från sovrumslampan kunde jag se vilken väg hon tagit, följa fötternas avtryck i fuktigt gräs. Utan att titta på mig frågade hon med hög röst:

– Kommer du eller?

– Det är mörkt ute, viskade jag som svar.

Hon ryckte på axlarna och mina axlar var gömda i ett ljust, urtvättat nattlinne med små rosa blommor. Jag måste tänkt att det var barnsligt, för jag backade ett steg in i rummet.

En bil spred sitt ljussken och fick hennes röda hår att bli till eld. Hon lutade sig in i rummet och jag kunde inte avgöra om jag ville ha henne där eller inte förrän hennes fingrar råkade röra mina. Snabbt tog hon ut sitt tuggummi ur munnen och formade det till en fyrkant, försökte träffa min papperskorg, missade.

– Kom igen då, jag drar annars, sa hon och räknade till tre med fingrarna.

Utan att tänka tog jag på mig tofflorna och hävde mig ut

genom fönstret, det våta gräset gjorde att jag halkade till, hon tog tag i min arm.

– Vart ska vi?

Hon svarade inte utan drog upp ett nytt Big Red från fickan på sina manchesterbyxor. Pappersbollen kastade hon iväg mot vår grannes brevlåda och kaneldoften spred sig mot mig, stannade där.

Jag följde efter henne, men hennes ben var längre än mina, jag fick ta två steg när hon tog ett.

En katt jamade högt och kom mot oss. När jag böjde mig ner och strök mina fingrar mot den lena pälsen sparkade hon grus mot katten, vilket fick den att hoppa upp i trädet intill.

– Varför gjorde du så?

Återigen ryckte hon på axlarna till svar, rätade till polaroidkameran som hängde i en rem runt halsen. Mina steg ekade när jag försökte springa ikapp henne, hon brydde sig inte ens om att se åt mitt håll.

För mig hade alla nätter tidigare inneburit en svag dimma av otillgänglighet, men nu skulle den friska stillheten, saltvattenvindarna och det ofiltrerade ljudet av andras sömn omdefiniera mörkret. Ur det jag trott var ingenting skulle någonting nytt träda fram, någonting som skulle få dagarna att kännas outhärdliga, förvandla dem till en lång väntan på natten.

En cykel stod lutad mot en soptunna, hon pekade mot den och bad mig hoppa upp på pakethållaren och trampade sedan iväg så vingligt att jag tvingades hålla om hennes midja. Jag minns att hon var svalare än luften runtomkring oss när jag tryckte mig närmare glipan av naken hud mellan tröjan och manchesterbyxan.

Bara några få vägar i vår förort tycktes förtjäna gatubelysning, så när det fylligt orange ljuset råkade träffa henne blev jag lika förvånad varje gång, det var som att jag hela tiden glömde bort att det var just hon som skjutsade mig.

När hon stannade gjorde hon det hårt, så att jag flög fram och stötte till henne.

– Här, sa hon och pekade mot en nedklottrad bänk. De börjar snart knulla.

Hon skrattade så tänderna syntes, brydde sig inte om det oväsen hon förde.

Jag hade bara läst det där ordet klottrat på förrådsväggar och papperskorgar, aldrig hört det uttalas. När hon sa det lät det lustigt eftersom jag ännu inte förstod dess rätta innebörd.

Genom en fönsterruta i huset på andra sidan vägen lystes en vältränad rygg upp. Hans hår gned sig mot glaset innan en kvinna bytte plats med honom efter att de gjort fönsterglaset immigt. Rutan dunkade och jag var rädd att paret skulle trilla ut.

– Vill du ha ett tuggummi? frågade Betty, som jag trodde att B kallades då, och tog fram ett.

Jag tog av pappret med långsamma rörelser, ville inte att det skulle låta, få de i rummet att se oss. Hon spottade ut sitt tuggummi och tog genast ett nytt, blåste snabbt en bubbla som smällde ljudligt och täckte halva hennes ansikte.

Kvinnan gav upp ett skrik som påminde om osmörjda dörrar, som någonting på väg att öppna sig. En rysning av oväntat välbehag spred sig genom min kropp.

B tittade på mig som om det var min tur att visa henne en ny plats, andades som om hon ville skapa skrämmande ljud, svalde, log med tänderna och återgick till att tugga på sitt tuggummi, lösgjorde kameran från sitt band och tog en bild på mig.

Jag kan inte minnas om jag lyckades förstå någonting av situationen, hennes sätt att dra mig ut från min vardag mot en slags evig natt. Jag vet inte om jag lyckades förstå vad vi egentligen gjorde där eller om jag mest var fokuserad på hur

vått mitt nattlinne blivit av fukten från de lågt hängande grenarna vi gömde oss under.

Natten var en av de första heta nätterna efter veckor av svala mörkertimmar, värmen som ett löfte om någonting som skulle fortsätta.

Hon lämnade mig utanför mitt fönster utan att säga hejdå. Jag misslyckades gång på gång med försöken att ta mig upp genom fönstret, nattlinnet hade en stor reva när jag till slut var inne i rummet.

Och när jag vände mig mot hennes fönster såg jag hur hon stod stilla och betraktade mig. Jag vinkade, men hon släckte ljuset.

*

Innan den där första natten kände jag inte B mer än som någon med svag uppnäsa, någon vars tunna hår ofta blev tovtigt i nacken.

Jag kände inte henne mer än någon som kastade sudd på killarna längst fram, någon som ständigt såg ut genom fönstret, följde fåglarna. Någon som gav dröjande svar på alla frågor hon fick.

Jag minns att jag tidigt lade märke till hennes små blåmärken som prydde hela kroppen, blåmärken i samma färger som himlarna. Ett kalejdoskop som utgick från naveln och spred sin färg även till kroppsdelar jag knappt vågade titta på. Men när jag en gång frågade om dem borrade hon in naglarna i min handrygg och lämnade ett svidande ärr som stannade kvar i flera veckor.

Jag kände inte henne mer än som någon vars torra gräsmatta mina föräldrar klagat på. Vår var välklippt, klargrön, speglade ljuset. De kallade grannhuset för rucklet, ett skjul som skulle minska värdet på vårt hus. De drev frågor i grannskapet om

hur man på enklast väg kunde vräka dem. Mina föräldrar var inte värre än någon annan av grannarna. Alla längs vår gata påminde om varandra, som sår påminner om andra sår, alla utom de i rucklet.

Färgerna på B:s hus liknade någonting jag sett i en resekatolog från Florida. Blekta av solen, härdade av januarifloderna.

För mig var det otänkbart att hon skulle prata med en sådan som mig. Det var i alla fall så jag kände henne.

Jag kände henne inte alls.

*

Det var på våren 1978, vi brukade kalla årstiderna vid namn även om de inte skiftade såsom de gjorde längre norrut.

Hon bodde i huset intill, mitt emot baksidan av vår skola. Hennes pappa satt alltid på den lilla verandan på framsidan och glodde mot gatans slut. Ibland slog hon hårt i staketet runt uteplatsen, i ett försök att avbryta hans stirrande, få honom att vakna. Men hans blick var bortom väckning.

Efter den första natten lade jag märke till hur hon dansade till rörelserna av en vattenspridare under heta kaliforniska eftermiddagar, iförd bara blekröda bikinitrosor. Vattnet nådde precis in över kanten på deras tomt och dansen fick det torra gräset att virvla i vinden. Vi sökte alla svalka trots att det var tidig vår.

Gräsmattan runt hennes hus var ständigt torr och att gå på den framkallade ett ljud som påminde om surrande insekter. När hon bjöd över mig den första gången smög jag med små steg och dallrig puls de få metrarna mot det krumma trädet på baksidan, och råkade snubbla på uppgrävda stenar, medan hon sprang in och hämtade en flaska med ljummet vatten och ett kexpaket som var till hälften uppätet.

Hur vi satt där på gräset, hon pratade i avbrutna meningar med ofullständiga ord och påhittade uttryck. Jag tyckte att hon betedde sig vuxet när hon bjöd mig på kex från det glansiga paketet och jag var övertygad om att orden hon använde var sådana jag ännu inte lärt mig.

*

Natt efter natt återvände hon till mitt fönster.

Redan när skymningsljuset började avta ägnade jag mig åt att lyssna efter hennes steg, mitt mörkerseende letade efter rörelser från hennes rum, bara ett tecken som skulle bekräfta att hon kom tillbaka. För inom mig fanns en längtan jag inte kunde styra, någonting jag inte hade förmåga att ge ett namn.

När vi väl var på vägarna igen förundrades jag över hur mycket hon visste om vår sömniga förort. Hon hittade till ställen jag aldrig hört talas om, vek in på småvägar jag tidigare bara passerat. Cykeln var en förlängning av hennes kropp som jag kom att älska.

Vi pratade aldrig särskilt mycket, använde oss inte av de artighetsfraser jag lärt mig utantill. Jag återgav aldrig samtalen jag hade med de andra i klassen, brydde mig inte ens om att fråga hur hon mådde.

Om dagarna var hennes blick långt borta, men om natten såg den saker och jag ville se dem med henne, genom hennes ögon, för i den blicken vilade världen.

Jag minns särskilt en kväll när hon tog mig till en koja hon lyckats bygga av palmblad, en tillflyktsort med hål mot stjärnhimlen. Den kvällen var första gången hon uttryckte en önskan. Jag visste inte då om det gällde mig specifikt, eller om jag bara var en av dem hon visade sina stjärnhimlar.

– Det skulle kunna vara såhär, sa hon när vi låg bredvid varandra på golvet av palmlblad som frasade varje gång vi rörde oss.

Hennes lillfinger råkade nudda mitt för ett kort ögonblick, jag kunde i dagar efteråt märka ut den platsen på min hud. Det var som att den fortsatte att känna av henne.

Hon var allting ingen annan var. Hon var ett glapp i tiden, såg saker ingen annan såg, och det kändes som att hon ville visa dem för mig.

*

En annan gång tog hon mig med till kullarna. Därifrån kunde man se ut över hemliga trädgårdar som vindlade sig genom täta skogsbyn.

– Dit, vågade jag svara på hennes fråga om vart jag ville.

Hon nickade, förde sin tunna överläpp över underläppen.

När vi cyklat nedför kullen sprang hon mot mörkret, jag var rädd att jag aldrig skulle hitta därifrån. Ropade efter henne, men det var som om mitt ljud bara försvann in bland träden och slöt sig till en tystnad.

Det här var på den tiden då hon aldrig lämnade mig. Jag vet inte om hon medvetet försökte skapa ett förtroende, för hon dök alltid upp igen, skrattade så avväpnande att jag förlät allt.

Den kvällen hörde jag hennes fnitter bland de vildvuxna rosbuskagen, såg hur knopparnas mörkröda färg skar sig mot hennes hår.

Bakom rosorna fanns ännu en av hennes många världar. Hon visade mig den gömda fågelsamlingen under träd som dignade av citrusfrukter.

De fåglar hon pekade på hade alla namn, de nya ville hon ha hjälp med att döpa. Vissa av dem kände jag igen ifrån

vår egen tomt, andra var som hämtade från platser jag bara hört om.

Hon höll de livlösa kropparna en i taget, packade varsamt ner dem i silkespapper.

– Var har du hittat dem?

Hon pekade mot himlen och plötsligt fanns himlen i mig, ett hav av flygande fåglar inuti min kropp.

Jag vet inte om det var den här kvällen eller någon av de andra kvällarna på kullarna, men jag minns hur jag kände någonting mjukt och skört röra mig i nacken när jag vänt blicken mot staden, och trots att det var en askgrå fjäder från ett avlidet djur, trots att vi hade en död varelse mellan oss, kändes det som hennes fingrar, och hennes fingrar kändes som fjädrar.

*

På min mammas tebjudningar hade det alltid pratats illa om familjen bredvid oss på gatan. Mamma hade gjort klart för mig och min bror att vi inte skulle gå nära mannen som satt på framsidan, att vi aldrig fick överträda tomtgränsen. Hon upprepade att vi måste undvika konflikter med flickan i min klass, försöka att inte röra hennes saker, de kunde vara fyllda med sjukdomar, droger eller någonting annat vi inte skulle befatta oss med.

Jag hörde hur hon pratade med sina väninnor och frågade sig hur mannen och hans dotter kunde haft råd med ett hus på vår gata. Vår gata där gräset nästan klippte sig själv, där bougainvillean aldrig gulnade.

– Men om de skulle ha pengar skulle det ju inte vara så förfallet. Det är så synd på en såhär fin gata.

De andra fnissade.

- De kanske inte vill skylta med det.
- Eller så har de bara sunkig smak, han verkar ju inte helt riktig i huvudet.
- Och flickan, suckade mamma. Det är verkligen ingen ordning på henne.
- Jag har hört att hon brukar bränna myrstackar, påpekade Debbie medan hon borstade smulor från sin solgula kjol.
- Går hon inte i Julies klass? viskade Rose, den mer försynta av mammans väninnor.

Det kändes som att de aldrig pratade om andra saker, diskuterade aldrig politik eller litteratur, nämnde aldrig havet som hejdlöst slog mot klippkanter längs med kusten i södra Kalifornien.

Jag gömde mig i vardagsrummet, mellan soffan och bokhyllan, låtsades alltid bläddra bland böckerna om någon såg mig. De vuxna var övertygade om att jag var en ovanligt intelligent och artig tonåring. De brukade säga att jag hade läshuvud men egentligen hade jag bara tråkigt.

Innan jag förstod att Betty ville bli kallad bara för B, läste jag tidningen från första till sista sida varje eftermiddag, målade tånaglarna minst tre gånger i veckan och övade på att sätta upp rosetter i håret. Jag mätte hur mycket mina bröst hade växt dagligen, utan resultat, och drack mängder med vispgrädde för att bota mina smala ben och armar.

Jag hade aldrig tänkt att jag behövde vänner. Ingen som befann sig på skolgården hade läst Jack Kerouac, vars böcker jag köpt i smyg. Trots att jag försökte smälta in hade jag redan växt ifrån flickornas intressen. Och pojkar var för vilda, jag fick aldrig ordning på mina tankar i närheten av dem.

Och så var det hon, jag räknade bort henne eftersom hon inte gick att kategorisera. Hon slingrade sig som klätterväxterna, försvann lika snabbt som vintern, var ihärdig som hettan.

När jag läste under rasterna klättrade hon på grenar som snart skulle brista, när jag gjorde läxorna hittade hon vägar för att nå ännu högre.

*

Den första natten vi var hos Harry förändrades allt. Det var då jag förstod att luften är fri, att allt är tillåtet, att mina egna drömmar bara begränsades av mig själv.

Att tristessen som burade in mig var min att fly från.

Det hände egentligen inget särskilt den natten, men det var som att hon bjöd in mig till sin värld på riktigt den här gången, genom att låta mig träffa Harry.

Jag skyndade mig fram till fönstret, öppnade det försiktigt och där stod hon, inte längre som en formlös skugga. Utan som en självklar del av mina nätter.

– Du säger liksom inte hej i skolan, men ändå – jag drog efter andan – är du här, varför är du här?

Hon ryckte på axlarna. Senare skulle jag lära mig att det var svaret på alla frågor jag ställde.

Tiden bröts och hon slog ner blicken.

– Kommer du med eller inte?

Med sig hade hon sin cykel, den rostiga, korallfärgade med brun lång sadel och pakethållare. När jag hoppat ner på gräsmattan nickade hon mot den och jag kunde inte annat än att lyda henne. Jag försökte alltid ställa frågor, men det var som att hon hörde dåligt i mörker.

– Vart ska vi?

– Du får se.

Den höga farten skapade en vind som bar med sig doften av kanel, mandel och körsbär från hennes blöta hår. Vi cyklade ner för vår gata, korsade palmklädda grannområden, flög

fram över södra Kaliforniens torra kullar och betraktade den här värdelösa förorten. Där alla redan somnat, där alla snart skulle vakna, och sedan somna igen, vakna, och allt det där för evigt.

Under den här tiden trodde jag att min naiva syn på de vanor som bildar livets kretslopp skulle skydda mig mot de vardagar som skulle komma. Med B hade jag förkastat förortens monoton och skulle därför aldrig bli en del av den.

B skulle senare uttrycka en avsky mot den här förorten, som förorten mot henne. Men den här våren talade hon aldrig illa om någonting, berättade mest historier som saknade anknytning till verkligheten. Sagor hon gjorde verkliga för mig. Som den om den enorma blå staden där hon var den enda människan, där alla näckrosor passade upp på henne genom att knyta snäckor i hennes hår, där hon flöt omkring på turkost vatten bland mörkröda svanar.

När hon inte var uppe i en av sina drömlika berättelser kunde hon vara tyst, ibland i timmar. En plötslig stumhet erövrade hennes sätt att ge uttryck för sina tankar och rörelsemönster. Som nu när vi snabbt rörde oss mellan de låga villahusen med bergen avtecknade som en kuliss i fjärran.

Bardörren öppnades till ljudet av ett klockspel som dränkte motorvägens dån. Hennes ansikte bytte skepnad, hennes grepp om min arm blev fastare.

– Bumblebee! ropade en man på andra sidan bardisken.

När vi kom närmare lade jag märke till hur hans tunna hår var överkammat från ena sidan till den andra. Hans ögonlock skymde nästan irisen, huden i hans panna var flottig och pigmentfläckarna på hans kinder liknade Alaska eller Texas.

– Vem har vi här?

– Det är Julie från min klass.

B borstade vant bort smulor från bardisken.

– Jaså, Julie. Har du lika svårt att sova som humlan här?

Det fanns en värme i rösten som genast gjorde att jag ville anförtro honom det lilla som försiggick i mitt liv.

– Jag vet inte.

– Och vad ska Julie ha?

Han höll upp kaffe i en mugg mönstrad av smala sprickor och gav den till B, när hon drack ryckte hon till som om hon bränt sig på läppen.

– En milkshake, svarade B mellan klunkarna. Jag kan betala.

– Jag behöver ingenting.

Jag satte mig på en av barstolarna högt över golvet, bland gamla glitter slingor och dammig julgranspynt. Bland stolar som hängde i olika långa vajrar från taket. Jag sträckte mig mot en av stolarna och när jag rörde den föll ett regn av tunt pulver över B.

– Vi vill ha pannkakor också, ropade hon efter Harry som hade gått in mot köket.

Jag viskade att jag inte hade några pengar med mig. Inte ägde några pengar alls. Men hon log mot mig, som att allting skulle lösa sig och pekade mot mannen som satt i hörnet längst ner, de hade iakttagit oss sedan sekunden vi klev in. Hon vinkade och de vände genast ner sina blickar. Jag förstod ingenting, men senare skulle jag inse att det alltid fanns män som var beredda att ge henne pengar.

– Vadå? undrade jag.

Hon ryckte på axlarna och fäste blicken på den smutsiga fönsterrutan, jag försökte utröna vad det var hon såg. Men det var som att den här platsen inte kunde förenas med världen utanför. Att det där ute inte var till för oss. Här inne omslöt vi av flipperspelsljud, knastret från tv:n på en hylla ovanför bardisken, och fläkten som långsamt drog runt doften av stekos, det söta av körsbär från hennes hår.

Någon gång under den kvällen presenterade mannen i baren sig som Harry. Vi skakade högtidligt hand och han blinkade ofta med ena ögat. Harry visade en mildhet som få vuxna hade ägnat mig förr. Jag och B var som herrelösa hundar, tillgivna bara den som behandlade oss som kungligheter. Och det gjorde han.

En glitter slinga ramlade ner i mitt hår, B tog bort den utan att vi såg på varandra, jag upptäckte istället ett födelsemärke på hennes axel.

– Har du gjort matteläxan? frågade jag.

– Nej, jag hatar matte.

– Okej.

– Har du?

– Mm, svarade jag.

Visste inte var jag skulle fästa min blick. Det var tyst i några sekunder.

– Du kanske kan hjälpa mig någon dag.

Jag nickade mot henne och log ner mot bardisken.

Harry kom ut med pannkakor och en ljusröd milkshake. B slängde sig över pannkakorna och jag lade märke till hennes sätt att äta. Hur hon höll gaffeln mellan ringfingret, långfingret och tummen, hur lönsirapen droppade från hennes läppar och hur hon utan tvekan torkade av det söta med handryggen. Jag kom på mig själv med att tänka på hur kletigt det måste bli, vad som kunde fastna där.

– Här, sa hon och gav mig en gaffel. Ät du med!

Och jag åt, skar pannkakorna i perfekta fyrkanter och doppade bitarna i sirapen, stannade upp och drack av min milkshake.

– Får jag smaka?

Jag nickade och hon tog sugröret mellan sina läppar och sög hårt, blåste sedan ut luft så att det bildades immiga bubblor

som klättrade upp för glaset. När de sprack stänkte det på mig och hon skrattade så att männen i hörnet återigen slog ner sina blickar.

Samtidigt som jag äcklades av hennes sätt fann jag mig själv oavbrutet fascinerad, jag ville röra henne, hennes rörelser med armarna som snurrade som takfläktar. Saker började tappa sina konturer, färgerna flöt in i varandra och ljuden av klockor och flipperspel blev till ett enda.

Det var svårt att sitta rakt, jag hörde hur ord utan sammanhang liksom föll ur min mun, hur rösten lät på ett nytt sätt; som att den rättade sig efter ljudet i lokalen.

I nästa sekund var hon borta och trots att sikten var fri kunde jag inte se henne, jag började pilla av mina nagelband och när hon kom tillbaka droppade håret och hennes bröstkorg luktade av mild tvål.

När vi senare gick ut, den totala skillnaden mellan verkligheten och Harrys bar. Jag försöker minnas om det var stjärnklart ute, om vi kanske kollade på stjärnhimlen tillsammans, om hon kunde stjärnbilder, hon kanske berättade något om dem? Men hur skulle jag kunna minnas det när alla minnen den kvällen cirklar kring våra skratt, när hon tryckte in stora bitar av pannkaka i min mun, när jag doppade fingrarna i lönnsirapen och smetade det på hennes armar.

Hur ska jag minnas om det var stjärnor på himlen eller hur lång natten egentligen var? Jag såg bara hennes skrattrynkor och håret som precis hann bli torrt innan hon skjutsade mig hem, den heta doften av kalifornisk natt.

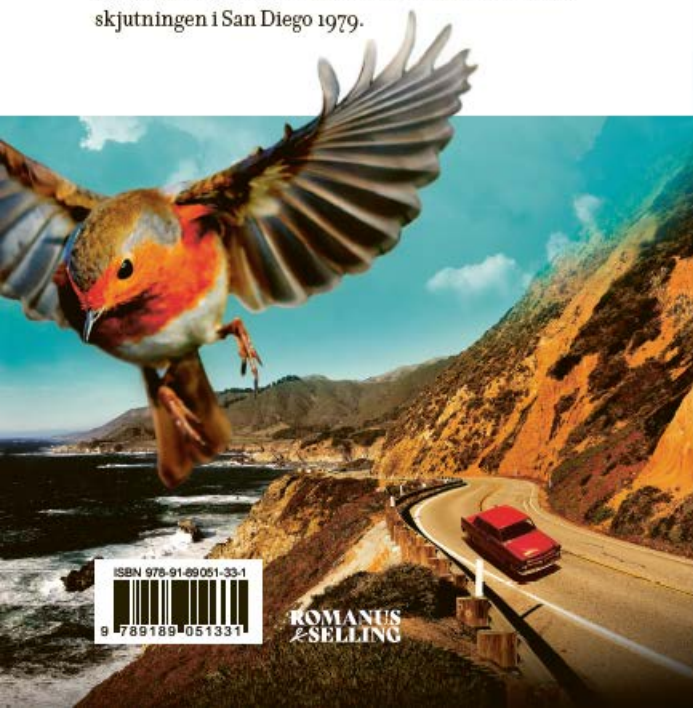
Det var omöjligt att då förutse att hon senare skulle bli känd över hela landet som flickan som sköt. Flickan som verkade ångra inget, förlåta ingen och leva snabbt och farligt. Hon som förklarar att allt ändå var tråkigt, med en röst som om hon nyss sovit. Men våren 1978 hade B fortfarande dofter i sitt hår,

hennes kläder var nästan hela och hon sa alltjämt saker som var begripliga. Men mest av allt: hennes händer var bränder, mina att släcka.

Jag förstod aldrig varför hon valde mig. Om det var närheten till mitt fönster eller om hon såg att min längtan liknade hennes. Om hon bar någon längtan alls. Jag förstod aldrig varför hon alls sökte sig till en annan person, när hon så ofta visade att hon inte hade behov av mig. Vilde hon ha ett vittne eller någon att dela världen med?

1978. Julie bor i en instängd förort till San Diego. Natten då B knackar på hennes fönster slapper hon in doften från akacieträd, rusiga cykelturer och kyssar med smak av kanel, whiskey och salt. Men också döda fåglar, vapen och män med smutsiga hårda händer. När B fyrtio år senare försvinner från sin anstalt kommer Julies minnen tillbaka från sommaren när B tog med henne på en hämningslös road trip där gränserna var farligt dunkla. Kommer B hitta Julie den här gången?

Clara Clementine Eliassons debutroman *Mot San Francisco* är en kristallklar och poetisk kärleksroman, löst baserad på Brenda Ann Spencer och den ökända skolkjutningen i San Diego 1979.

ISBN 978-91-69051-33-1

9 789189 051331

ROMANUS
& SELLING